

Giới thiệu Tình Đây Mãi Chẳng Đổi Thay

Truyện Tình Đây Mãi Chẳng Đổi Thay của tác giả Nguyệt Hoa Dạ Tuyết là câu chuyện nói về tình yêu cổ đại được đặt trên bàn cân của giang sơn.

Nữ nhân cần tình yêu chân thành sống hạnh phúc bên người mình yêu, nam nhân cần công danh cùng quyền lực. Nếu như được quay trở lại thời khắc ấy, liệu chàng có đồng ý buông bỏ thiên hạ, cùng thiếp tiêu dao chốn sơn hà?

Bạn đang đọc truyện *Tình Đây Mãi Chẳng Đổi Thay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: MỘT ĐỜI PHÙ HOA

Hương trà bảng lảng vờn quanh ngôi nhà nhỏ ven sông. Có nàng thiếu phụ ngồi u buồn giữa khung trời chiều, ánh mắt xa xăm nhìn về phương Bắc.

Hoàng thượng, chàng sống có tốt không?

Chim nhạn hót đầu xuân, sơn ca giữa trời hạ. Thiếp rất nhớ chàng, nhưng thiếp... không thể trở về.

Chàng biết không? Ngày thiếp xuất cung, trong bụng của thiếp đã mang cốt nhục của chàng.

Nó là một đứa bé trai kháu khỉnh. Thiếp đặt cho nó cái tên A Niệm, giống như nỗi nhớ về chàng mỗi khi thiếp nhìn vào đôi mắt đen láy của con.

Thiếp rất yêu chàng... nhưng thiếp không thể trở về.

Chàng xem. Khói lam com chiều lớn vờn vòng quanh ven con sông này, từng người lại tắt tả trở về sau một ngày mệt mỏi, thi thoảng lại có một cặp tình nhân hẹn hò bên kè đá của dòng sông u buồn. Nơi đây rất là êm đềm.

Nhớ ngày đó, thiếp là ca vũ xinh đẹp nhất Đông Đình, chàng là Hoàng đế đức cao trọng vọng. Hai người chúng ta đã ngẫu nhiên gặp mặt ở Thủy Linh lâu.

Thiếp bán nghệ không bán thân. Lần đầu gặp chàng, đúng lúc chàng đang buồn chán mệt mỏi, không hiểu vì sao, thiếp đã sà vào lòng chàng, xoa dịu trái tim chán nản của chàng.

Chàng coi thiếp là tri kỷ. Chàng đón thiếp về hoàng cung, phong thiếp làm Uyển nghi.

Hậu cung là nơi ăn thịt người. Trải qua mười năm, vươn lên hàng Cửu tần, thiếp đã dần hiểu, hiểu cả sự chán nản khi ấy của chàng.

Nàng ta là Tường Quý phi. Nàng ta có một cái tên rất đẹp, có một dáng người rất đẹp, tất cả những gì của nàng ta đều cao quý vô ngần. Nhưng mà, nàng ta không yêu chàng...

Tường Quý phi nắm hậu cung trong tay, ánh mắt lạnh lùng, giết người không hề ngần ngại. Mùi máu tanh tươi lan tỏa khắp hậu cung, vậy mà chàng không hề nói nàng ta lấy một tiếng.

Chàng không có con trai, đành lập Tam vương gia làm Hoàng thái đệ.

Kể từ ngày đó, thiếp thường ngẫu nhiên bắt gặp Tường Quý phi xuất cung.

Nàng ta không e dè thiếp, chỉ vì thiếp xuất thân cao quý, thấp kém vô cùng.

Thiếp dùng tính mạng để thề thốt, thiếp dùng tình yêu để van cầu. Rốt cuộc, chàng vẫn tin nàng ta mà không tin thiếp, thậm chí còn đẩy thiếp vào lãnh cung.

Bình biến kinh thành, khói lửa triền miên. Lúc thiếp phát hiện bản thân mình có mang con của chàng, đồng thời cũng nghe nói, Tam vương gia phế truất ngôi của chàng, phong Tường Quý phi làm Hoàng hậu, còn chàng bị buộc trở thành Thái giám, bị hận không sao kể xiết.

Thiếp phải làm sao đây? Chàng đã thành ra tình trạng như vậy, thiếp không thể để đứa con duy nhất của chàng chết được...

Cuộc đời phù hoa, hóa ra vẫn không đủ đối với một người.

Tường Quý phi, Tường Ngọc Linh, Tường Hoàng hậu... Nàng ta vì sao lại ham muốn nhiều như vậy? Chỉ cần nàng ta nũng nịu một chút, chàng có thể phế bỏ hậu cung... Tại sao, tại sao nàng ta phải hành hạ chàng đến mức này?

Tuy rằng chàng rất cố chấp, tuy rằng sự tình ngày hôm nay đều do chàng gây ra, nhưng chàng có lỗi làm gì chứ? Tất cả cũng chỉ vì một mảnh tình si mà thôi.

Thiếp không tin nàng ta có thể ngồi vững trên bảo tọa Hoàng hậu.

Trong đêm đông giá rét, thiếp cuộn người trong chiếc chăn sờn cũ, ánh mắt nhìn theo từng mảng sáng lờn vờn của bóng trăng in qua khung cửa sổ. Thiếp phải suy tính cho đứa con duy nhất của chàng.

Trời vừa hừng đông, thiếp liền tự mình đi cầu kiến Hoàng hậu, van xin nàng ta để thiếp gặp chàng một lần. Có lẽ vì chút ân tình nào đó, Tường Ngọc Linh không nỡ để một kẻ si tình như thiếp thất vọng. Thiếp được một cung nữ dẫn đến Lam Tịch các.

Có lẽ chàng rất thất vọng đúng không? Vì sao nàng ta không giết thiếp? Vì sao nàng ta còn để thiếp sống sót đến ngày hôm nay?

Không, nàng ta đưa thiếp đi lần đó là để gặp mặt chàng lần cuối. Thiếp vô tình nhìn thấy bên hông cung nữ giấu một con dao, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng.

Thiếp điềm tĩnh, bước vào Lam Tịch các. Thái giám nói, chàng bị tịnh thân lúc đang vùng vẫy, cơ thể suy yếu vì mất máu quá nhiều...

Nhìn chàng ngủ say, vẻ mặt tái nhợt, thiếp lo lắng vô cùng. Đúng lúc đó, thiếp không tự chủ được mà nôn một trận.

Thiếp chẳng hề sợ hãi, bởi vì đây chính là kế hoạch của thiếp, kế hoạch để bảo vệ con của chúng ta được bình an.

Tường Ngọc Linh làm Quý phi bao nhiêu năm, được chàng sủng ái không ít, dĩ nhiên cơ hội mang thai rất nhiều. Chỉ là ba lần, nàng ta đều sảy thai.

Những ngày tháng trong lãnh cung, thiếp vô tình nghe được rất nhiều điều. Nào là Tường Quý phi ngang nhiên xuất cung, nào là Tường Quý phi mua chuộc Thái y viện rất nhiều hồng hoa, nào là chàng không thể đứng vững trên ngai vàng vì thế lực của Tường Thái sư quá lớn...

Tường Thái sư chỉ ủng hộ Tam vương gia. Ông ta chưa hề để mắt đến chàng.

Có lẽ năm xưa còn có một đoạn ân tình. Thiếp vẫn chưa hiểu hết, nhưng thiếp đánh cược với bản thân mình một lần, Tường Ngọc Linh yêu Tam vương gia, yêu đến mức không muốn có con với chàng.

Nếu đã như vậy, nếu nàng ta cũng là kẻ si tình như thiếp, thiếp cược nàng ta sẽ dung được thiếp!

Bạn đang đọc truyện *Tình Này Mãi Chẳng Đổi Thay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: TÌNH NÀY THIẾP NGUYỆN GIỮ RIÊNG MÌNH

Thiếp vẫn còn nhớ rõ ngày đó. Cung nữ có ánh mắt lạnh lùng nhìn thiếp liên tục, con dao lăm lăm trong tay sắp sửa giơ ra, thiếp vội vàng chạy khỏi chỗ chàng, cầm đầu cầm cổ tới chỗ Tường Hoàng hậu.

Tường Ngọc Linh bình thân ngồi trên phượng tọa. Lúc thiếp chạy đến, không hề có một cung nữ, thái giám nào chạy ra ngăn cản, thậm chí thiếp còn tưởng mình đang nằm mơ.

Nàng ta nhìn chằm chằm vào bụng thiếp, sau đó thở dài, “Muội muội à... hà cớ gì phải chấp nhặt một chút tình si như vậy chứ?”

Thiếp chợt òa lên khóc nức nở, mắng nàng ta, “Ta si tình thì có gì là sai? Hoàng thượng si tình thì có gì là sai? Cô đã là Hoàng hậu rồi, cô không thể tha cho chúng tôi một con đường sống sao? Rốt cuộc thì cô muốn cái gì? Có cần tôi nói luôn không? Cô cũng chẳng khác gì hai người chúng tôi! Từ đầu đến cuối, cô cũng là một kẻ si tình. Người mà cô si tình chính là Tam Vương gia!”

Ánh mắt nàng ta dường như có chút chột dạ, nhưng sự chột dạ đó không còn ẩn giấu nữa. Tường Ngọc Linh đứng dậy, đột ngột nắm lấy cổ tay thiếp, gằn giọng, “Cô đúng là một kẻ ngu ngốc, tên cầu Hoàng đế đó cũng là một kẻ ngu ngốc! Hai người ngu quá là trời sinh một đôi!”

...

Từng lần khỏi vương vất ở trong nội điện. Khuôn mặt Tường Ngọc Linh như có một tầng sương mỏng phủ lên. Trong chớp mắt, mọi thứ trước mặt thiếp dường như trở nên mờ ảo. Từng câu từng chữ của nàng ta như những nhát dao đâm vào lòng thiếp...

“Ngày mới đăng cơ, vì muốn tiêu diệt thế lực của Đoàn thị, tên cầu Hoàng đế đã nhẫn tâm đẩy một Thái y vào đường chết.

Đoàn thị bị tru diệt, cả nhà của vị Thái y đó cũng bị tru diệt. Năm đó, đứa con gái duy nhất của ông ta mới có mười lăm tuổi.

Nó đã sống sót. Nó đã sống thay cho vị thiên kim tiểu thư duy nhất của Tường thị. Tường thị muốn bành trướng thế lực, sớm đã ngấp nghé chiếc ngai

Hoàng đế. Còn đưa con gái ấy, vì muốn trả mối thù gia tộc, nó chấp nhận từ bỏ tất cả, bao gồm tình yêu khiến nó đứt ruột đứt gan.

Tường thị biết nó có quan hệ với Tam vương gia rất sâu, ra sức lấy lòng, dụ dỗ để nó thế chỗ vị tiểu thư không may mất tích kia. Ngày tuyển tú gần kề, nó đã thề với trời, một ngày không lật đổ cầu Hoàng đế, kiếp sau nó không làm người.

Ta kể đến đây, cô đã hiểu rồi chứ? Tường gia Đại tiểu thư?”

Thiếp bâng hoàng cả người. Nàng ta vừa gọi thiếp là gì? Tường gia Đại tiểu thư?

“Cô tưởng ta sẽ dễ dàng buông tha cho một kẻ mà bất cứ lúc nào cũng có thể dùng tình yêu của mình để mong cứu rỗi tên cầu Hoàng đế đó à? Ta không phải đứa ngốc. Thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót, tránh để hậu hoạn cho ngày sau. Đáng tiếc, trong một dịp vào cung thăm ta, tình cờ nhìn thấy cô đến thính an, Tường Thái sư đã xúc động đến mức mất hồn...”

Sau đó, ta mới biết, cô chính là vị thiên kim không may rơi xuống sông mất tích năm đó. Thật là trùng hợp làm sao! Tường Thái sư van cầu ta, chỉ cần ta tha cho cô một mạng, hẳn sẽ dốc toàn sức, trợ lực cho ta và Tam vương gia nắm lấy thiên hạ này. Ta đồng thời đưa ra cho hắn một yêu cầu, sau khi bình biến thành công, hẳn phải đưa ra toàn bộ quyền thế từ trước tới nay hẳn đầu gối được cho chúng ta.

Hắn ta đúng là già rồi nên đâm ra lắm cảm. Nam nhân ôm chí lớn, tuyệt đối không thể để tình thân xen vào. Chu Bích Nghi, à không, phải gọi là... Tường Ngọc Linh mới đúng. Tên thật của ta là Dương Khánh Đình. Mấy ngày trước, Tam vương gia đăng cơ, sớm đã tổ chức tang lễ cho Tường Quý phi, đồng thời gia ân cả nhà ta, trả lại thân phận cũ cho ta rồi.

Vì vậy, muội muội à, ngươi có thể an tâm làm Tường Ngọc Linh rồi... Những gì đã hứa, ta sẽ không nuốt lời. Chỉ là...”

Thiếp phải mất một hồi lâu để chấp nhận tình thế hiện tại. Điều kiện cuối cùng mà nàng ta đưa ra...

Vì con của chúng ta, thiếp đã gật đầu, đồng ý với điều kiện của Tường Ngọc Linh. À không, phải gọi là Dương Khánh Đình mới đúng.

Sau đó, thiếp trở về lãnh cung, âm thầm thu dọn đồ đạc. Lúc ra khỏi cổng thành, ngẩng đầu lên nhìn trời cao, lặng lẽ hít một hơi thật sâu, thiếp mới cảm thấy cuộc đời bình yên được một chút.

Khẽ vuốt nhẹ cái bụng nhô cao, thiếp khẽ nở nụ cười. Con của thiếp, tuy tên của nó không được ghi vào sử sách, chỉ cần nó sống an vui, thiếp đã rất mãn nguyện.

Hoàng thượng...

Chàng biết không? Bấy lâu nay, thiếp coi chàng như cả bầu trời, vậy mà chàng lại nhẫn tâm đưa thiếp vào lãnh cung.

Thiếp không hận chàng. Có trách thì trách chàng là đế vương, điều gì cũng mong cầu có được, rồi cuộc lại tay trắng hoàn trắng tay.

Nếu chàng biết thiếp mới là Tường Ngọc Linh, chàng có đau lòng không?

Không... Có lẽ là không...

Năm đó, sau khi rơi xuống sông, thiếp không còn nhớ gì nữa. Người ta cứu thiếp, đồng thời cũng biến thiếp thành một cô nương chốn phong trần. May thay, thiếp biết nghe lời, lại có chút nhan sắc, người ta mới không nỡ để thiếp bán thân, chỉ dùng thiếp làm hoa khôi câu khách.

Thiếp không nhớ mình là ai, mãi đến khi Dương Khánh Đình nói ra sự thật, một hồi choáng váng qua đi, thiếp mới nhận thức mình là Tường Ngọc Linh.

Hoàng thượng...

Chàng còn nhớ chăng? Lúc chàng đến Thủy Linh lâu, chàng từng chán nản mà kể với thiếp rất nhiều chuyện. Chàng nói, quá nhiều việc xảy đến trong đời, chàng rất mệt mỏi, ai nấy đều muốn thao túng chàng, ngay cả hậu viện cũng muốn xoay chàng vòng tới vòng lui, mà chàng lại muốn tự đứng vững bằng hai chân, nắm giữ quyền lực trong tay mình.

Thiếp từng nói, “Thiếp ước có một ngày mình được du ngoạn sơn thủy muôn nơi. Thiên hạ rộng lớn, lòng người cũng cần rộng mở. Nếu cứ giữ mãi những phiền não trong lòng, vơ lấy toàn bộ những hư vinh để đắp vào mình, chẳng bằng buông xuôi tất cả, tiêu dao khắp chốn, quên đi những tháng ngày cuồng si, chỉ mong lòng này được thanh thản. Thiếp biết chàng thân mang chí lớn, nhưng đời người dài được bấy lâu? Dật lang, chàng hiểu không?”

Chàng không hiểu. Chàng cho rằng thiếp đang an ủi chàng, không biết thiếp đang mong cầu chàng từ bỏ vinh hoa phú quý.

Rốt cuộc, ngày thiếp rời kinh, trong tay chàng không còn gì cả, ngay cả thể diện của một nam nhân cũng không còn.

Dật lang...

Nếu như được quay trở lại thời khắc ấy, liệu chàng có đồng ý buông bỏ thiên hạ, cùng thiếp tiêu dao chốn sơn hà?

Nhiều năm sau, sử sách vẫn còn ghi lại rất rõ: Không lâu sau khi Tam vương gia Trình Hạo tiếm ngôi của Thịnh đế Trình Dật, Chu Chiêu dung tư thông với một tên hộ vệ trong hoàng cung. Hiếu Trinh Dương Hoàng hậu phát hiện, sai người trượng tử Chu Chiêu dung, đồng thời dùng cung hình để trừng phạt tên hộ vệ ấy...

Người người đều nói, Hiếu Trinh Dương Hoàng hậu quá giống với Quý phi Tường thị lúc sinh thời của Thịnh đế. Hoàng hậu nghe xong chỉ cười một cái, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra.

KẾT THÚC

Bạn đang đọc truyện *Tình Này Mãi Chẳng Đổi Thay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.